

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1981	Κυριακὴ ΚΒ' (Γαλ. 6,11-18) 20 Νοεμβρίου 2016 (στὸν ἀπόστολο)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ φάρμακο τῆς ἀνθρωπαρεσκείας καὶ κενοδοξίας

«Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί... Ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,12 & 14)

Τὸ Νοέμβριο μῆνα, ἀγαπητοί μου, στὶς 13 τοῦ μηνός, ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴ μνήμη τοῦ μεγάλου πατρὸς καὶ διδασκάλου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Δικὴ του εἶνε καὶ ἡ θεία Λειτουργία ποὺ ἀκοῦμε κάθε φορὰ στὴν ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, μεταξὺ τῶν ἄλλων διδασχῶν του, λέει καὶ ὅτι ἡ **Ἐκκλησία εἶνε πνευματικὸ φαρμακεῖο** ποὺ χορηγεῖ **φάρμακα γιὰ κάθε ψυχικὴ ἀσθένεια**.

Γιὰ μιὰ τέτοια σοβαρὴ ἀσθένεια τῆς ψυχῆς κάνει λόγο ὁ σημερινὸς ἀπόστολος. Ποία εἶνε ἡ ἀσθένεια αὐτή; Εἶνε ἡ **κενοδοξία**, ἡ τάσι ποὺ ἔχουμε ὅλοι ἀνεξαίρετως νὰ κοιτᾶμε ὄχι τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ψυχὴ ἀλλὰ τὸν κόσμον, νὰ μᾶς ἐνδιαφέρει τί θὰ πῆ ὁ κόσμος· εἶνε ἡ μέριμνα νὰ κάνουμε ἐκεῖνα ποὺ θέλει ὁ κόσμος καὶ ἡ φοβία μήπως δυσαρεστήσουμε τὸν κόσμον.

Κόσμος, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν πιστεύουν στὸν Κύριο καὶ ζοῦν ὄχι μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ μὲ τὸ ἀντι-ευαγγέλιο. Ὑπάρχει λοιπὸν δυστυχῶς ἡ τάσι σὲ πολλοὺς πιστοὺς **νὰ ἀρέσουν στὸν κόσμον**. Νὰ ἐξηγηθῶ καλύτερα μὲ μερικὰ παραδείγματα.

Ἱερὰ συνήθεια τοῦ Χριστιανοῦ εἶνε νὰ κάνη **τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ** ὅταν τὸ πρωὶ φεύγει γιὰ τὴ δουλειά του, ὅταν στὸ σπῆτι ἡ οἰκογένεια κάθεται γιὰ φαγητό, ὅταν πέφτουν στὸ κρεβάτι γιὰ ὕπνο, ὅταν ταξιδεύουν μὲ τὰ διάφορα συγκοινωνιακὰ μέσα, ὅταν περνοῦν ἔξω ἀπὸ ἓνα ναὸ ἢ ἐξωκκλήσι. Ἱερὰς συνήθειες εἶνε ἀκόμη ἡ προσευχή, ἡ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἡ νηστεία, ὁ ἐκκλησιασμός, ἡ ἐξομολόγησις, ἡ θεία κοινωνία. Γίνονται αὐτὰ σήμερα; Ὁχι δυστυχῶς. Ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων. Ἄλλοι δὲν τὰ κάνουν ἀπὸ ἀπιστία – δὲν μιλάμε γι' αὐτούς. Ἄλλοι δὲν τὰ κάνουν ἀπὸ ἀδιαφορία καὶ ἀμέλεια – δὲν μι-

λάμε γι' αὐτούς. Ἄλλοι δὲν τὰ κάνουν ἀπὸ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ κενοδοξία. Νὰ κάνη τὸ σταυρὸ του αὐτός, κι ὁ ἄλλος νὰ τὸν κοροϊδέψῃ καὶ νὰ τὸν πῆ θρησκόληπτο; νὰ κάνη τὸ σταυρὸ του μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, καὶ νὰ γελᾶνε οἱ δεσποινίδες καὶ οἱ μοντέρνες κυρίες; νὰ πιάσῃ στὰ χέρια του τὸ Εὐαγγέλιο; τί λέτε τώρα; θὰ τὸν σχολιάσουν· ἂν ὅμως πάρη ἓνα μυθιστόρημα, τότε βέβαια δὲν ὑπάρχει πρόβλημα. Γιὰ ν' ἀρέσῃ λοιπὸν στὸν κόσμον καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐκτίμησί του, οὔτε σταυρὸ κάνει οὔτε ἄλλα ἱερὰ καθήκοντα ἐκτελεῖ. Ἔτσι ἡ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ ἡ κενοδοξία τὸν σπρώχνουν στὴν παράβασι τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ.

Τὸν ἴδιο πειρασμὸ ἀντιμετωπίζουν καὶ ἄντρες **καὶ γυναῖκες**. Ὑπάρχουν βέβαια, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων, καὶ τίμιες γυναῖκες. Δὲν εἶνε ὅμως ὅλες δυνατές. Καὶ δυστυχῶς τί συμβαίνει; Τὸ καταλαβαίνει ἡ γυναῖκα ὅτι τὸ νὰ βγῆ ἔξω γυμνὴ –δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ πῆ ὁ παπᾶς κι ὁ ἱεροκήρυκας, τὸ λέει ἡ συνειδήσις της–, ὅτι δὲν εἶνε ἐνδυμασία αὐτή, εἶνε σὰν τὰ κρέατα ποὺ κρεμᾶνε στὰ τσιγγέλια τῶν κρεοπωλείων· τὸ καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ ἀντίκειται στὴν ἀξιοπρέπεια τῆς Χριστιανῆς Ἑλληνίδος. Τὸ καταλαβαίνει, ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸ νὰ κάθεται διπλοπόδι, νὰ βάζῃ τσιγάρο στὸ στόμα, νὰ παίξῃ χαρτιά, νὰ χυδαιολογῇ καὶ νὰ αἰσχρολογῇ, νὰ πηγαίνει στὰ πάρτυ μὲ τοὺς ἐξωφρενικοὺς χορούς· ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα της, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει συμβόλαιο, δὲν πρέπει νὰ γλυκομιλάῃ μὲ ἄλλους ἄντρες. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ καταλαβαίνει κι ἀφοῦ εἶνε τίμια γυναῖκα, γιὰτί *«συσχηματίζεται»* μὲ τὴ μόδα (Ρωμ. 12,2); Διότι **φοβᾶται τὸν κόσμον**, δὲν θέλει νὰ δυσαρεστήσῃ φίλες καὶ φίλους της. Γιὰ νὰ μὴν τὴν ποῦν λοιπὸν θρησκόληπτη καὶ καθυστερημένη, τὴ βλέπεις καὶ κάνει νερὰ καὶ ὑποχωρεῖ· καὶ ἐνῶ

εἶνε τίμια καὶ τ' ἀποδοκιμάζει αὐτά, σιγὰ - σιγὰ ἢ ἄμαρτία τὴν τραβάει πρὸς τὰ κάτω καὶ καταπατεῖ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ἦσάν ποτε ἀποδοκιμάζει αὐτά, σιγὰ - σιγὰ ἢ ἄμαρτία τὴν τραβάει πρὸς τὰ κάτω καὶ καταπατεῖ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, μέσα στὸν καθένα ἢ καταστρεπτικὴ **ἀνθρωπαρεσκεία**. Αὐτὴν ἐλέγχει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν κακίζει αὐτοὺς ποὺ ὡς στόχο τους ἔχουν θέσει τὸ «εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί» (Γαλ. 6,12), αὐτοὺς ποὺ ἐκκοσμικεύονται φροντίζοντας πῶς νὰ ἀρέσουν στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ φάρμακο τῆς ἀνθρωπαρεσκείας καὶ κενοδοξίας **ποιό εἶνε;** Νὰ μὴν τὸ πῶ ἐγὼ ἀκούστε τὸν ἀπόστολο Παῦλο τί λέει. Ἔζησε κι αὐτὸς μέσα στὸν κόσμος, ἦταν παιδὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, δεχόταν ἐπιρροές τοῦ περιβάλλοντος. Τί λέει λοιπὸν; Κάθε φάρμακο εἶνε **πικρὸ ἀλλὰ σωτήριο**. Φάρμακο τῶν πλουσίων εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη· «Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς» (Ματθ. 19,21)· δὲν τὸ δέχονται. Φάρμακο τῶν ἀκολάστων εἶνε ἡ ἐγκράτεια· «Φεύγετε τὴν πορνείαν» (Α' Κορ. 6,18)· δὲν τὸ δέχονται. Φάρμακο ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ ἔννε καὶ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μετὰ τὸν κόσμος, νὰ κάνουν συμβιβασμό, ποιό εἶνε; Αὐτοὶ μοιάζουν μετὰ τοὺς βατράχους ποὺ λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 16,13). Καὶ γέμισε ἡ γῆ «βατράχους», ἀνθρώπους δηλαδὴ ποὺ θέλουν νὰ ἔννε σὰν τὸ βάτραχο, μιὰ στὸ νερὸ - μιὰ στὴν ξηρά, μιὰ μετὰ τὸ Θεὸ - μιὰ μετὰ τὸ διάβολο· «θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί». Ποιό λοιπὸν εἶνε τὸ φάρμακο;

Ἀνθρωπέ μου, δὲν μπορεῖς νὰ παίξεις κρυφούλι· **ἢ μετὰ τὸ Θεὸ ἢ μετὰ τὸν διάβολο**. Ἦσαν εἶνε ψέματα αὐτὰ ποὺ λέει τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ πᾶμε μετὰ τοὺς ἀθέους, νὰ τὰ γκρεμίσουμε ὅλα καὶ νὰ τὰ κάψουμε, γιατί δὲν πρέπει νὰ ζῆ ὁ κόσμος μετὰ τὰ ψέματα. Ἦσαν ὅμως αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια, τότε νὰ μείνουμε μετὰ τὴν ἀλήθεια. Ἦσαν Χριστιανὸς χλιαρός, ἄνθρωπος τῶν συμβιβασμῶν, βατραχοειδής. Τὸ φάρμακο λοιπὸν τοῦ Παύλου ἐναντίον τῶν συμβιβαστικῶν λύσεων καὶ μιᾶς ζωῆς χωρὶς χρῶμα οὐρανοῦ εἶνε τὸ ἐξῆς.

Γιὰ μένα, λέει, ὁ κόσμος αὐτὸς μετὰ τὰ θέλητρα καὶ τὶς ἀπειλές του, ὁ κόσμος μετὰ τὰ χρυσάφια καὶ ἀσήμια καὶ στέμματα καὶ παλάτια καὶ μέγαρα, ὁ κόσμος τοῦ «**Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὖριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (Ψαλ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32), ὁ κόσμος αὐτὸς γιὰ μένα ἴσον «**σκύβαλα**» (Φιλ. 3,8), σκουπίδια, ἕνα τίποτα. Δὲν μετὰ δελεάζουν οἱ ἡδονές τὰ πλοῦτη καὶ τὰ σπαθιά, δὲν μετὰ φοβίζονται οἱ διώκτες ἄνθρωποι καὶ οἱ δαίμονες. «Τί μπορεῖ νὰ μετὰ χωρίση ἀπ' τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ;» Τίποτα! (Ρωμ. 8,35,39). Γιὰ μένα, λέει, **ὁ κόσμος πέθανε**. Τί μεγάλη κραυγή, τί κεραυνὸς εἶνε αὐτός! Ἦσαν Παῦλε ἀθάνατε, μπροστὰ

σου εἶμαστε μυρμηγκία. «Ἔμοι», λέει, «**μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ**» (Γαλ. 6,14). «Γιὰ μένα ὁ κόσμος πέθανε, **κ' ἐγὼ γι' αὐτὸν ἐπίσης**».

* * *

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, πῆγα κ' ἐγὼ ὁ ἄμαρτωλὸς κάποτε **στὸ Ἅγιο Ὄρος**, ἐπισκέφθηκα τὰ μεγάλα καὶ ἱστορικὰ μοναστήρια - ποὺ θὰ κλείσουν στὴν ἐποχὴ μας γιὰ τὶς ἄμαρτίες μας· ὕπάρχει κάποια σχετικὴ προφητεία. Καὶ **πῶς νὰ μὴν κλείσουν**, ὅταν παιδιὰ λεβέντες φεύγουν καὶ πᾶνε στὴν Αὐστραλία καὶ στὸν Καναδᾶ μετὰ τὶς εὐχές τῶν γονέων τους, ἀλλὰ μόλις ἀκουστῆ ὅτι κάποιο παιδὶ ἄφησε τὴ ματαιότητα νὰ πάη στὸ Ἅγιο Ὄρος - ἕνας στοὺς δέκα χιλιάδες-, τότε ξεσηκώνονται ὅλοι καὶ φωνάζουν καὶ φέρνουν τὴν ἀστυνομία κ' ἐπιστρατεύουν ψευδομάρτυρες γιαντροὺς νὰ ποῦν ὅτι τὸ παιδὶ τρελλάθηκε, γιὰ νὰ τὸν κλείσουν στὸ τρελλοκομεῖο; Ἦσαν κόσμος σατανικὴ καὶ διεστραμμένη!

Ὅταν λοιπὸν πῆγα στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ ἔφτασα στὸ μοναστήρι ποὺ ἀσκήτεψε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, εἶδα μιὰ εἰκόνα ποὺ μ' ἔκανε νὰ μείνω κατάπληκτος ὥρα πολλή. Εἶδα ἕνα σταυρὸ κ' ἐπάνω του ζωγραφισμένο ἕναν καλόγερο ἀσκητή! Μεγάλον νόημα ἔκρυβε ἡ εἰκόνα. Εἶσαι ἀσκητής, εἶσαι βασιλιάς, εἶσαι πατριάρχης, εἶσαι ἄντρας, εἶσαι γυναίκα, εἶσαι παιδί; βγῆκες ἀπὸ τὴν ἅγια κολυμβήθρα; Ἦσαν, **δὲν εἶσαι Χριστιανὸς ἐὰν δὲν σταυρωθῆς κ' ἐσὺ ἐπάνω στὸ σταυρὸ σου** ὅπως ὁ Χριστός. Ἦσαν νὰ καρφώσης σὲ σταυρὸ τὸ κορμί σου, ἀλλὰ νὰ νεκρώσης τὰ πάθη μέσα σου. Τὸ κάνουμε ἐμεῖς αὐτό, ἀδελφοί μου; ἔχουμε νεκρώσει τὰ πάθη μας;

Δὲν τὰ πήραμε δυστυχῶς νὰ τὰ καρφώσουμε στὸ σταυρὸ, νὰ μείνουν ἀκίνητα καὶ ἀνεύρητα. Τὰ ἔχουμε σὰν χαϊδευμένα παιδιὰ· **τὰ χαϊδεύουμε καὶ τὰ περιποιούμεθα**. Καὶ ἔτσι ζῆ μέσα μας ἡ ἐπτακέφαλη κακία· ζῆ μέσα μας ἡ οἴησις, ζῆ μέσα μας ἡ ὑπερηφάνεια, ζῆ μέσα μας ὁ ἐγωισμὸς, ζῆ μέσα μας ἡ φιλοδοξία, ζῆ μέσα μας ἡ ἀνθρωπαρέσκεια, ζῆ μέσα μας ἡ κενοδοξία, ζῆ μέσα μας ἡ μοιχεία, ζῆ μέσα μας ἡ πορνεία, ζοῦν μέσα μας ὅλα τὰ θηρία τῆς κολάσεως.

Ἦσαν ἀδέρφια μου, μᾶς καλεῖ ὁ Παῦλος. Μπρός, ἀρπάξτε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὰ θηρία αὐτὰ καὶ **καρφώστε τὰ πάνω στὸ σταυρὸ**. Καὶ πέστε μαζὶ μετὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο· Κόσμε, δὲν σὲ λογαριάζω γιὰ τίποτα· κόσμε, δὲν σὲ ὑπολογίζω. Πάνω ἀπὸ τὸ μάταιον κόσμον εἶνε ὁ Χριστός· αὐτὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**